

Згідно угоди, підписаної президентами Джорджем Бушем (старшим) та Леонідом Кравчуком, у 1992 році було розпочато програму Корпусу Миру США в Україні. Програма є найчисельнішою з програм у 75 країнах світу. Добровольці ведуть велику кількість проектів в українських громадах, які включають громадянську освіту, надають інформацію про здоровий спосіб життя та профілактику ВІЛ/СНІДу, тренінги з лідерства для молоді та розвитку громад, створення бібліотек та ресурсних центрів для вчителів та посилення менеджменту, організацію літніх таборів відпочинку для молоді, мовних курсів для дорослих, а також курсів підвищення кваліфікації для вчителів.

Протягом останніх 13 років 1800 добровольців пройшли службу в нашій державі. Вони працювали в більш як 1000 українських громадах вчителями, консультантами з менеджменту, захисниками довкілля та спеціалістами з розвитку молоді. Не стала і винятком Могилів-Подільщина. В нашому місті зараз відбувають свою місію два волонтери.

Сьогодні я запросив до розмови одного з представників просвітницької місії Патріка Кутрона.

- Патріку, що надихнуло тебе на таку справу? Адже це, в першу чергу, час - майже два роки, та й умови життя напевно відрізняються від звичних тобі?

Можливо це якось пов'язано із твоїм фахом, чи це просто внутрішній порив? Що саме стало поштовхом?

- Мене завжди цікавили різні культури нашого світу, а подорож до іншої країни є чудовою можливістю для пізнання його багатогранності. Навчаючись в університеті, я обрав предмет «Міжнародний розвиток», займав безліч громадських посад. Мене весь час цікавила ця справа. А Корпус

й біологію та фізику «на закуску». І найцікавіше, що все всім зрозуміло і дійсно «намотується на вус».

Взагалі, в класі панувала атмосфера радості від роботи. Це дуже класно! І для мене це ще один наочний доказ того, що повноцінне вивчення іноземної мови, як такої, неможливе без спілкування з людьми, для яких ця мова рідна.

- Саме так, спілкування з носіями мови - це, безперечно, величезний крок до вільного володіння мовою.

- Отож, ти вже працюєш в нас два місяці. На

- Робота в школі, тим паче в іншій країні: як

Нам американський вчитель

реагують діти на незвичного вчителя-американця? Мабуть, твої уроки для них - це свято?

- Так, учні, без сумнівів, у захваті - і це чудово. Вони старанні, завзяті та відверті - це трохи полегшує мою

інших членів громади, оскільки вони краще знають свої потреби. Я тут гість, і потребую допомоги у визначенні цих питань, отже і буду проводити опитування протягом наступних місяців.

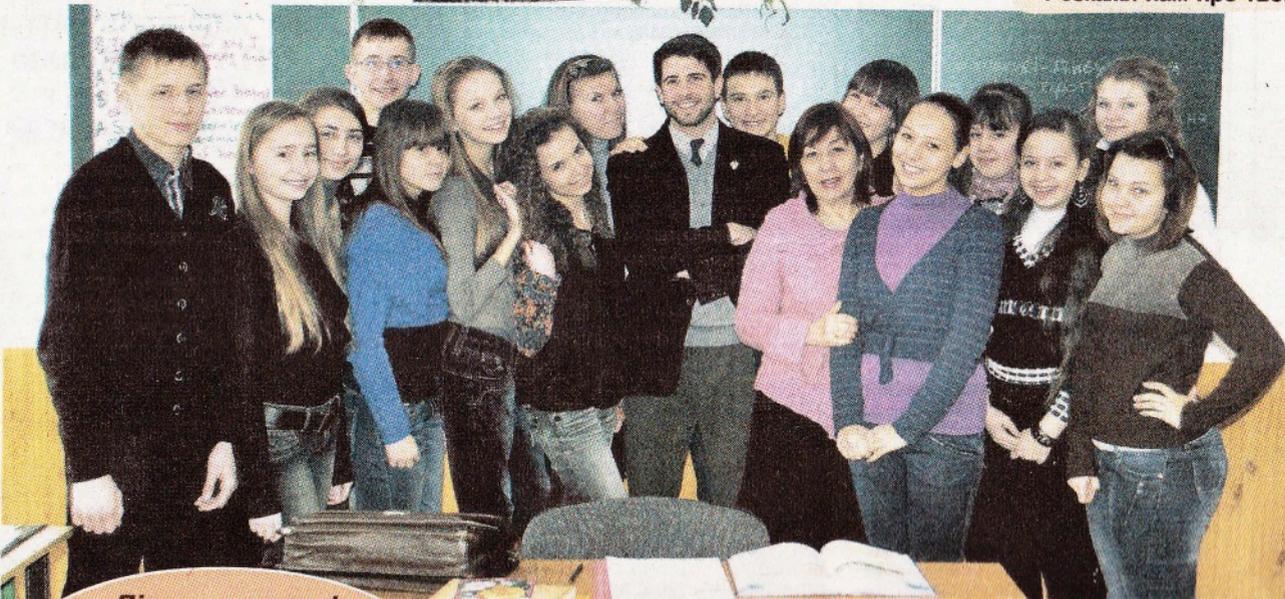
- Розкажи нам про твої

конував волонтерську місію. Як правило, літо я проводив працюючи патрульним у порту.

Я люблю літературу та чорно-біле фото. Граю в хокей, ловлю рибу. Мені подобається готувати різні страви. З телерішньою роботою мені ніколи сумувати, та коли в мене все ж трапляється вільна хвилинка, я ходжу в спортзал, читаю чи досліджую це нове для мене місто.

- Розкажи про свою сім'ю. Взагалі, чим живе пересічна американська родина? Як виховує своїх дітей?

- Важко описати звичайну американську сім'ю, оскільки населення Америки являє собою багато різних культур. Побут та звичаї людей з одного регіону значно відрізняються від іншого. Наприклад, мій регіон Нова Англія складається з представників ірландських та італійських іммігрантів, в той час як на американському південному заході проживають пересічні представники ро-

різні культури нашого світу, а подорож до іншої країни є чудовою можливістю для пізнання його багатогранності. Навчаючись в університеті, я обрав предмет «Міжнародний розвиток», займав безліч громадських посад. Мене весь час цікавила ця справа. А Корпус Миру допоміг мені реалізувати свої мрії в житті.

Щодо умов, то дійсно, деякі речі відрізняються від звичних мені в США, але саме зміна середовища і способу життя є головною складовою для пізнання оточуючого світу. Це й надихнуло мене до роботи за кордоном.

- Наскільки мені відомо, перед Могилевом ти проживав кілька тижнів в українській сім'ї на Чернігівщині. Розповіси нам щось про цей період адаптування та й взагалі про свої перші враження від українського села.

- Я потрапив до прекрасної української родини, яка вже мала досвід роботи з волонтерами. До мене ці люди вже приймали кілька представників місії. І були добре налаштовані для прийому ще одного американця в своєму домі. Вони всіляко допомагали мені підготуватись до самостійного життя в Україні.

Коли я тільки прибув до вашої країни, я не володів а ні українською, а ні російською мовами. Мій словниковий запас обмежувався лише одним словом – «хорошо». Та це не завадило цій чудовій чернігівській родині влаштувати вечірку з приводу мого дня народження в перший тиждень мого перебування у них. В їх колі я завжди відчував себе добре, і бачив, що Україна широко приймає мене.

Цей гарний досвід життя в українській родині та інтенсивна підготовка зі сторони Корпусу Миру надзвичайно швидко допомогли мені адаптуватись.

Діти в захваті від незвичного викладача-іноземця

роботу. Вони хочуть навчатись, вірніше вони хочуть, щоб їх навчали. А це безцінна можливість наполегливо попрацювати. Я би не сказав, що мої уроки - це відпочинок, оскільки я вимагаю від школярів багато як в класних, так і в домашніх завданнях. Проте я скажу, що це весело. Я намагаюся робити заняття цікавими для дітей. І, мабуть, в роботі з ними поки що є тільки одна перешкода, яку ми скоро подолаємо - це той факт, що я розмовляю на незвичній для них англійській мові.

- Мені пощастило бути присутнім на одному з твоїх уроків. Він на мене справив величезне враження. Сподобалось те, що немає звичної манери проведення уроків по обмеженим темникам. Бо, мабуть, всі, хто нас зараз читає, якщо і вивчав англійську мову чи якусь іншу іноземну мову, опісля всіх років навчання зможуть пригадати лише, що: «London is a capital of Great Britain» і тому подібне. А тут я побачив, що діти дійсно починають мислити: розкривається зміст кожного слова, фрази. І у всьому цьому безпосередньо задіяні, в першу чергу, учні як учасники навчально-виховного процесу. Це як урок філософії, в правильному його сенсі: починаємо з історії, переходимо в географію, культуру, мистецтво, ще й додаємо алгебру і геометрію,

твою думку, які є зрушення? Можливо вже є певний результат?

- Без сумнівів - ТАК! За цей короткий термін не можу сказати, що є перемоги чи досягнення, але все це прийде згодом. Було закладено міцний фундамент взаєморозуміння та довіри між мною та класами, в яких я викладаю. Довіра є основою усіх стосунків, і не можливо навчити когось, якщо він не довіряє тобі. У цьому відношенні моя зовнішня сторона нової людини поступово зникає, я стаю частиною заведеного порядку даючи уроки та домашні завдання, підтримуючи дисципліну та ін. Та й той факт, що активність в класах продовжує зростати, показує, що ми діємо як слід. Учні не бояться ставити питання стосовно матеріалу, вони стають все більш і більш прагнучими і зацікавленими. А щодо позакласної діяльності, то наші клуби постійно збагачуються новими учасниками і атмосфера в них дійсно дещо особлива. Ми бачимо як учні залишаються після школи, сміються, жартують та зачіпають один одного на англійській мові. Ми також приймаємо учнів з інших шкіл Могилева-Подільського і не тільки, та й заохочуємо усіх, хто цікавиться та бажає відвідувати наші клуби.

- Які плани на далі стосовно твоєї місії в нашому краї?

- Щодо планів в Могилеві, то вони ще на стадії розвит-

ку. Окрім моєї основної мети - викладати англійську в школі, я сподіваюсь поширити клуб дебатів, який сформовано в школі №3, в інших школах міста, що дасть змогу проводити дискусії між ними. А це сприятиме посиленню зв'язків між закладами, їх учнями та вчителями. Ще один позитивний момент - це те, що школярі навчаються правильно ставити запитання, шукати інформацію, яку б вони, можливо, ніколи й не досліджували, і відстоювати свою точку зору, оперуючи фактами з професійним політичним і ефективним підходом. Дебати, які ми проводили до цього часу, були настільки організовані, що я ледве можу стримати своє захоплення. Вони склалися з широкого кола питань - від кумедних, до досить серйозних проблем, які торкаються, або торкнуться учнів у найближчому майбутньому. На останніх зборах ми приймали учнів з Вінницької приватної школи «Лелека» (підтримка ЮНЕСКО), а також місцевих шкіл №2 та №4.

В додаток до такого заходу як дебатний клуб, я планує проводити різноманітні семінари з покращення навичок спілкування, з превентивних заходів та захисту від ВІЛ/СНІД, а також тісну співпрацю з іншим волонтером Корпусу Миру у нашому місті Делайнею Вільямс, яка працює по програмі розвитку громад. Разом з своїми, я з радістю розгляну і ідеї від

стосунки із нашими викладачами. Мабуть, у тебе з'явилися друзі серед них?

- Так, в мене дуже гарні стосунки з цими людьми. Зрозуміло, що найшвидше я порозумівся з вчителями англійської мови, оскільки нам було легше знайти спільну мову. Тай й з іншим колективом в мене все добре складається. Не дивлячись на мої скромні знання української мови, я спілкуюсь і з рештою педагогічного колективу у вчительській та після уроків. Часто граю у настільний теніс та баскетбол з директором та іншими вчителями. Мені дуже подобається ця сімейна атмосфера в яку мені пощастило потрапити.

- Не будемо зосереджуватись на твоїй роботі в Україні. Нашому читачу було б цікаво дізнатись про твоє життя в США. Звідки саме ти родом? Де навчався? Чим любиш займатись у вільний час?

- Я виріс у Фельмаусі, штат Массачусетс, на узбережжі Атлантичного океану, де клімат, доречі, дуже подібний до вашого. Я - єдина дитина в сім'ї. Закінчив університет Св.Майкла у Вермонті за спеціальністю «Іспанська мова» та «Процеси глобалізації». Там вивчав такі предмети як іспанська література, тендерна політика, міжнародний розвиток та політичні науки. Навчаючись в університеті, я брав участь у стажуванні протягом семестру в Еквадорі, де також ви-

люді з одного регіону значно відрізняються від іншого. Наприклад, мій регіон Нова Англія складається з представників ірландських та італійських іммігрантів, в той час як на американському південному заході проживають переважно представники латинського походження та корінні американці.

- Тобто, в цілому картинка немає?

- Так, та з власного досвіду можу сказати, що моя сім'я завжди підтримувала мене в усіх починаннях. Давала постійне зелене світло для всіх шляхів, які я обирав. Це і є можливість для розвитку творчої особистості. Свобода самовираження - це те, що є надзвичайно важливим у американських сім'ях. Батьки дозволяють дітям вільно переходити від однієї фази зростання до іншої, від одного хобі до другого, для того щоб вони зрозуміли, чого дійсно вони прагнуть, і я вважаю, що саме це є дуже важливим.

Мої батьки заохочували мене займатися спортом. Я завжди любив знаходитись під відкритим небом. Влітку плавав, восени ходив в похід, взимку катався на лижах та грав в хокей, а на весні грав у бейсбол.

- Дати можливість обирати, не заважати, і тоді буде результат?

- Саме так.

На цьому виховному моменті я закінчую нашу розмову з Патріком. Дякую за приємну розмову і бажаю йому успіхів у добрій справі.

Ось такий він - наш американський вчитель - волонтер, людина, яка хоче допомогти іншим. Зрозумілою тоді стає й реакція дітей - що саме їх в ньому приваблює. А все просто - є на кого рванутись!

Артем ПЕТРОВ

Розмову допомагала вести викладач англійської мови Могилів-Подільської школи №3 - Валентина Порфірієвна ДУНАЙСЬКА